

Arrest

nr. 226 732 van 26 september 2019
in de zaak X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat N. ZAMANI
Frans Gasthuislaan 33
1081 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 21 september 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 september 2019 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2019 om 15u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. ZAMANI die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker wordt op 12 juni 2019 geïnterpelleerd door de politie.

Op 12 juni 2019 treft de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies L).

Op 18 juni 2019 wordt de verzoeker terug in vrijheid gesteld.

Op 8 juli november 2019 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 18, lid 1, b) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 24 juli 2019 wordt aan de Italiaanse autoriteiten meegedeeld dat Italië overeenkomstig artikel 25, lid 2, van de Dublin III-verordening de verantwoordelijke lidstaat is geworden, daar het terugnameverzoek niet binnen de in de Dublin III-verordening bepaalde termijn werd beantwoord (dit is het zogenaamde 'tacit agreement').

Op 16 september 2019 wordt de verzoeker opnieuw geïnterpelleerd door de politie.

Op 19 september 2019 treft de gemachtigde een besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Het betreft het thans bestreden besluit, dat aan de verzoeker op dezelfde dag nog werd ter kennis gebracht en dat als volgt is gemotiveerd:

“BESLUIT TOT OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT MET BESLISSING TOT HET VASTHOUDEN IN EEN WELBEPAALE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

(...)

In uitvoering van artikel 51/5/1, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt besloten dat de heer die verklaart te heten(1),

naam : M(...)

voornaam : M(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : ERITREA

nationaliteit : Eritrea

in voorkomend geval, ALIAS:

overgedragen dient te worden aan de verantwoordelijke lidstaat, met name Italië.

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt betrokkene teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in het gesloten centrum 127BIS naar aanleiding van een positieve Eurodac hit van Italië op 17.09.2019. Op 08.07.2019 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25.1 van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 25.2 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 24.07.2019 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Op 26.08.2019 werden de Italiaanse instanties op de hoogte gebracht van betrokkenes verdwijning en werd de verlenging van het akkoord gevraagd tot 18 maanden.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 16.09.2019 aan een medewerker van DVZ dat hij sedert 6 maanden in België is. Hij wenst naar het Verenigd Koninkrijk te reizen en geen asiel in België aan te vragen. Hij geeft aan niet te kunnen terugkeren vanwege problemen met de overheid van zijn land. Verder zegt hij dat hij nergens internationale bescherming heeft gevraagd en dat hij nergens zijn vingerafdrukken heeft gegeven. Betrokkene verklaart niet ziek te zijn en geen duurzame relatie of kinderen in België te hebben. Op 18.09.2019 verklaarde betrokkene in het gesloten centrum 127BIS dat hij in Duitsland had gevraagd. Hij vertelde dat hij in Italië een BGV had gekregen, dus kon hij niet terugkeren naar Italië. Verder geeft hij aan veel stress te hebben en tevens in België een vriendin te hebben.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die subsidiaire bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een overdracht aan Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het EVRM. Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat hij, na zijn aankomst in Italië, door de Italiaanse autoriteiten zonder meer zal worden gerepatriëerd naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer in het kader van zijn verzoek is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft of dat hij er als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Op 18.09.2019 verklaarde betrokkene in het gesloten centrum 127BIS dat hij in Duitsland had gevraagd. Hij vertelde dat hij in Italië een BGV had gekregen, dus kon hij niet terugkeren naar Italië.

We merken op dat dit hoofdzakelijk een persoonlijke beoordeling van de betrokkene betreft en geen aanleiding geeft om af te zien van een overdracht naar Italië. De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 16.09.2019 aan een medewerker van DVZ niet te kunnen terugkeren vanwege problemen met de overheid van zijn land.

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Eritrea, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaart te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene aan Italië, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties (Country report Italy (AIDA- update 16/04/2019 : The report was written by Caterina Bove of the Association for Legal Studies on Immigration (ASGI), and edited by ECRE. This report draws on practice by ASGI legal representatives across the different regions of Italy, as well as available statistical information and reports, case law and other publicly available sources; Situation actuelle pour les

personnes requérantes d'asile en Italie (Renseignement du Département juridique Organisation suisse d'aide aux réfugiés OSAR) – 08/05/2019 – Maragarite Zoetewij et Adriana Romer; UNHCR, « Italy weekly snapshot- 30december 2018 »; Circular letter n1.2019, 08.01.2019) niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn.

In de aangehaalde rapporten van de hierboven vermelde toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen over te dragen aan Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Op 24.09.2018 namen de Italiaanse autoriteiten een nieuw decreet aan dat hervormingen voorziet op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming met onder meer de afschaffing van de status van humanitaire bescherming en inzake het SPRAR-netwerk. Het decreet, het zogenaamde “Salvini-decreet”, werd op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president ondertekend. Het decreet, dat kritisch werd onthaald door verscheidene ngo's en burgerrechtenorganisaties, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, de tweedelijns-opvangstructuur, tot begunstigen van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Ten gevolge hiervan zal de betrokkene, na overdracht, niet in een SPRAR-locatie maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en dat de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gegarandeerd (“Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019”).

Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met de aanhoudende instroom van immigranten via Italië het globale netwerk onder druk zet, wensen we te benadrukken dat in 2018 23.371 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in 2017 (119.249, cfr. UNHCR, “Italy weekly snapshot – 30 December 2018”, <https://reliefweb.int/report/italy/unhcr-italy-weekly-snapshot-30-dec-2018>). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen. Indien in de toekomst ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit SPRAR-locaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht, impliceert dit geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat er niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat, wat betreft de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming, personen die aan Italië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaatvluchtelingen en economische migranten in Italië en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analogo of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en anderen versus Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepaling van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielerzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Italië te kort schieten of structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan die lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen kan er dan ook geen intentionele bedreiging van zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit uitgaande van de Italiaanse autoriteiten worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn geval feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM wordt weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn verzoek in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming door de verantwoordelijke lidstaat niet zal worden onderzocht en dat er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met

artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft. Betrokkene maakt het evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 16.09.2019 aan een medewerker van DVZ niet ziek te zijn.

Op 18.09.2019 verklaarde betrokkene in het gesloten centrum 127BIS veel stress te hebben.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in de verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het EVRM. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratief dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 16.09.2019 aan een medewerker van DVZ geen duurzame relatie of kinderen in België te hebben.

Op 18.09.2019 verklaarde betrokkene in het gesloten centrum in België een vriendin te hebben. Betrokkenes verklaringen zijn incoherent.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

*Beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat
(...)"*

2. Over de ontvankelijkheid

Wat betreft de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het besluit tot overdracht aan Italië

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid

wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de terugdrijvingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de tweede verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoeker betoogt als volgt:

“Artikel 3 EVRM vermeldt uitdrukkelijk als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.”

De landen die voormeld verdrag hebben geratificeerd dienen te allen tijde erop toe te zien dat de maatregelen die worden opgelegd geen schending uitmaken van de fundamentele rechten die zijn vastgelegd in voormeld artikel.

Dit artikel dient dan ook volgens the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees (hierna afgekort als UNHCR) als volgt te worden geïnterpreteerd:

“A. The Principle of Non-Refoulement Under International Refugee Law

Non-Refoulement Obligations Under International Refugee Treaties (i) The 1951 Convention Relating to the Status of Refugees and its 1967 Protocol.

5. *The principle of non-refoulement constitutes the cornerstone of international refugee protection. It is enshrined in Article 33 of the 1951 Convention, which is also binding on States Party to the 1967 Protocol. Article 33(1) of the 1951 Convention provides:*

“No Contracting State shall expel or return (“refouler”) a refugee in any manner whatsoever to the frontiers of territories where his [or her] life or freedom would be threatened on account of his [or her] race, religion, nationality, membership of a particular social group or political opinion.”

(...)

7. *The prohibition of refoulement to a danger of persecution under international refugee law is applicable to any form of forcible removal, including deportation, expulsion, extradition, informal transfer or “renditions”, and non-admission at the border in the circumstances described below. This is evident from the wording of Article 33(1) of the 1951 Convention, which refers to expulsion or return (refoulement) “in any manner whatsoever”. It applies not only in respect of return to the country of origin or, in the case of a stateless person, the country of former habitual residence, but also to any other place where a person has reason to fear threats to his or her life or freedom related to one or more of the grounds set out in the 1951 Convention, or from where he or she risks being sent to such a risk.*

8. *The principle of non-refoulement as provided for in Article 33(1) of the 1951 Convention does not, as such, entail a right of the individual to be granted asylum in a particular State. It does mean, however, that where States are not prepared to grant asylum to persons who are seeking international protection on their territory, they must adopt a course that does not result in their removal, directly or indirectly, to a place where their lives or freedom would be in danger on account of their race, religion, nationality, membership of a particular social group or political opinion. As a general rule, in order to give effect to their obligations under the 1951 Convention and/or 1967 Protocol, States will be required to grant individuals seeking international protection access to the territory and to fair and efficient asylum procedures.*

(...)

(eigen onderlijning)

B.

Het principe van zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de gemachtigde van de minister de verplichting heeft om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (zie RvV nr. 224 105 van 18 juli 2019).

C.

Toepassing van voormelde principes in het onderhavige geval

Verzoeker wenst op te merken dat momenteel in Italië geen eerlijk en efficiënte asielpprocedure beschikbaar is conform voormeld principe van non-refoulement. Dit blijkt zeer duidelijk uit verschillende objectieve bronnen (zie infra).

Zo vermeldt Asylum Information Database van European Council aangaande de huidige situatie in Italië in zijn rapport Italy 2018 uitdrukkelijk als volgt (zie stuk 2 p. 82):

According to the practice recorded in 2016, 2017 and 2018, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and undergoing initial registration (fotosegnalamento), they may access accommodation centres only after their claim has been lodged (verbalizzazione). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleeping rough.

As reported by MSF in February 2018, at least 10,000 persons were excluded from the reception system, among whom asylum seekers and beneficiaries of international protection. Informal settlements

with limited or no access to essential services are spread across the entire national territory, namely Ventimiglia, Turin, Como, Bolzano, Udine, Gorizia, Pordenone, Rome, Bari and Sicily.

Recent examples of asylum seekers facing obstacles to accessing accommodation include the following:

Friuli-Venezia Giulia: Asylum seekers in Pordenone faced severe obstacles to access asylum procedure and accommodation system in 2018. From November 2017, four asylum seekers, one Afghan citizen and three Pakistanis, had to wait 10 months to access the asylum procedure being refused and bounced from Venice Questura to the Pordenone Questura and back, with neither Questura undertaking responsibility. In September 2018, after several legal warnings the asylum seekers got access to the procedure and lodged their applications at Questura of Venice, but they are still waiting to get a place in the reception system. Three of them lodged an appeal to the Administrative Tribunal of Court against the “administrative silence” of the Prefecture of Venice after they had been convicted for unlawful occupation of the abandoned building they were living in. At the end of February 2019, the Administrative Court of Veneto accepted the appeal and ordered the Prefecture of Venice to activate the requested accommodation within 30 days. They are still waiting for a placement at the time of writing.

Still in 2018, in Trieste, people waiting to lodge their asylum application and to be accommodated were fined by the police for squatting.

Lazio: On the occasion of the eviction of the building occupied by Eritrean refugees, which took place in Rome on 19 August 2017, UNHCR denounced the fact that hundreds of people fleeing war and persecution in transit in the city of Rome were forced to sleep on the streets in the absence of adequate reception. Due to the chronic lack of places in reception, makeshift settlements are increasingly set up in abandoned buildings far from the city centre, where hundreds of people live under squalid conditions.

Tuscany: In September 2018, a group of 20 to 30 asylum seekers from Pakistan had to wait for about three months to have access to reception facilities in Florence. After the fotosegnalamento, the Questura deferred all responsibility to the Prefecture which has been slow in arranging reception despite the intervention of Medici per i diritti umani (MEDU) and ASGI. 369 As of 10 January 2019, over 80 people excluded from the reception system, some of them holders of humanitarian protection status and removed from facilities after the entry into force of the legislative decree 113/2018, were sleeping in the Parco delle Cascine in Florence.

Trentino-Alto Adige: In September 2018, almost 80 people were sleeping on the street awaiting to lodge their asylum application and to be accommodated in Trento, as their appointment for verbalizzazione at the Questura was for January 2019.

Despite the aforementioned cases, the full extent of this phenomenon is not known, since no statistics are available on the number of asylum seekers who have no immediate access to a reception centre immediately after the fotosegnalamento. Moreover, the waiting times between the fotosegnalamento and verbalizzazione differ between Questura, depending inter alia on the number of asylum applications handled by each Questura (see Registration) .

(...)”

Dit rapport vermeldt verder als volgt (zie stuk 2 p. 56 e.v.)

“On 12 December 2018 the Danish Refugee Council and Swiss Refugee Council published a report with their monitoring of the situation of 13 vulnerable Dublin returnees in Italy in 2017-2018.²¹¹ The report illustrates the arbitrariness underlying Dublin returnees’ reception by the authorities, timely access to accommodation and to the asylum procedure, and quality of reception conditions. Many asylum seekers have had to wait for several hours or even days without any support at airports such as Rome Fiumicino Airport and Milan Malpensa Airport before being received by the police.

Some Dublin returnees were denied access to the Italian reception system upon arrival altogether or had to wait a long time before they were accommodated in SPRAR facilities. In its latest report of February 2018, MSF documented an increase of Dublin returnees among the homeless persons in Rome, Lazio who have no immediate and automatic access to the reception system.

It should be noted that if returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request. Due to their first departure, in fact, and according to the rules provided for the Withdrawal of Reception Conditions, the Prefecture could deny them access to the reception system.

Substandard conditions in first reception centres and CAS were widely reported, falling far below standards for persons with special needs. The two organisations also found that oftentimes the receiving authorities were unaware of the specific vulnerability of the Dublin returnees. In one incident at Caserma Caraverzani, Udine, Friuli-Venezia Giulia, an Afghan asylum seeker returned from Austria to Italy committed suicide in August 2018. The person was under treatment by the local mental health service in

Austria. It seems that no information was provided about his health status before or after the Dublin transfer.

Re-accessing the asylum procedure

Access to the asylum procedure is equally problematic. Asylum seekers returned under the Dublin Regulation have to approach the Questura to obtain an appointment to lodge their claim. However, the delay for such an appointment reaches several months in most cases. The competent Questura is often located very far from the airport and asylum seekers only have a few days to appear there; reported cases refer to persons arriving in Milan, Lombardy and invited to appear before the Questura of Catania, Sicily. In addition, people are neither accompanied to the competent Questura nor informed of the most suitable means of transport thereto, thereby adding further obstacles to reaching the Questura within the required time. In some cases, however, people are provided with tickets from the Prefecture desk at Milan Malpensa Airport.

Dublin returnees face different situations depending on whether or not they had applied for asylum in Italy before moving on to another European country, and whether or not the Territorial Commission had taken a decision on the application.

□ In “take charge” cases where the person had not applied for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another country,²¹⁹ he or she should be allowed to lodge an application under the regular procedure. However, the person could be considered an irregular migrant and be notified an expulsion order. In September 2018 a Libyan national arriving from Germany at Milan Malpensa Airport after Italy had accepted its responsibility was not allowed to seek asylum and received an expulsion order. An ASGI lawyer is representing the individual before the Magistrates’ Court (*giudice di pace*) of Varese that has not yet decided whether the removal order should be suspended or not. As reported to ASGI, other Dublin returnees were also denied the possibility to apply for asylum in at Milan Malpensa Airport in 2018.

□ In “take back” cases where the person had already lodged an asylum application and had not appeared for the personal interview, the Territorial Commission may have suspended the procedure on the basis that the person is unreachable (*irreperibile*).²²⁰ He or she may request a new interview with the Territorial Commission if a termination decision has not already been taken after the expiry of 12 months from the suspension of the procedure. If the procedure has been terminated, however, the new application will be considered a Subsequent Application and will be subject to the stringent regulations set out by the Procedure Decree following the 2018 reform.

□ In “take back” cases where the person’s asylum application in Italy has already been rejected by the Territorial Commission,²²¹ if the applicant has been notified of the decision and lodged no appeal, he or she may be issued an expulsion order and be placed in a CPR. According to the new notification procedure applied since the end of October 2018 (see Regular Procedure: General), the same could happen even in case the applicant had been not been directly notified of the decision, since in case the applicant is deemed unreachable (*irreperibile*), the Territorial Commission notifies the decision by sending it to the competent Questura and notification is deemed to be complete within 20 days of the transmission of the decision to the Questura.

Courts from other countries have not taken a uniform approach to the compliance of transfers to Italy with fundamental rights, including following the amendments to the reception system by Decree Law 113/2018. Inconsistent court decisions have been noted in Germany and the Netherlands. In Switzerland, courts have not changed their previous position on the legality of transfers to Italy.²²³ In the United Kingdom, however, the Upper Tribunal annulled a transfer to Italy on 4 December 2018 concerning one asylum seeker and one beneficiary of international protection finding that the threshold for ill-treatment prohibited by Article 3 ECHR may be met in cases involving demonstrably vulnerable asylum seekers and beneficiaries of international protection.²²⁴ .”

Verder, vermeldt Human Right Watch op zijn website aangaande vluchtelingensituatie in Italië het hiernavolgende (stuk 3):

“A coalition government between the anti-immigrant League and the populist Five Star Movement was inaugurated in June. In March, the UN high commissioner for human rights deplored the racism and xenophobia that characterized the election campaign.

By mid-November, only 22,435 migrants and asylum seekers had reached Italy by sea according to UNHCR, in large part because of measures to prevent arrivals already put in place by the outgoing government. In contrast, during the whole of 2017, 119,369 people arrived.

Almost immediately upon taking power, the new government began blocking disembarkation of rescued persons in Italian ports. In November, a Sicilian prosecutor filed to close an investigation, launched in August, into Deputy Prime Minister and Interior Minister Matteo Salvini for unlawful detention and

kidnapping, among other charges, for refusing to allow 177 asylum seekers from an Italian Coast Guard ship disembark, some for as long as 5 days.

In June, Italy began systematically handing over coordination of rescues in the Mediterranean to the Libyan Coast Guard, despite concerns over their capacity and the fate of individuals returned to Libya. In August, parliament approved the supply of 12 boats and training programs for Libyan crews.

In November, parliament approved a government decree limiting humanitarian visas and restricting access to specialized reception centers. One-quarter of asylum seekers in 2017 was granted permission to stay for humanitarian reasons, and up to 28 percent of decisions taken in January-February of 2018 granted humanitarian visas. In October, prosecutors charged the mayor of Riace, in southern Italy, with irregularities in what was widely held as a model integration project for asylum seekers and refugees.

Episodes of racist violence marked the year. In February, one month before the national elections, a former League candidate in local elections shot and wounded six immigrants in Macerata, central Italy. An anti-racism group recorded a sharp increase in attacks in the two months after the new government took power compared to the same period in 2017.

In July, authorities evicted several hundred Roma people from a settlement in Rome, despite an order from the European Court of Human Rights to delay the move. Minister Salvini called in June for a census of all Roma in Italy in order to deport those without Italian citizenship. There was no visible progress in a European Commission investigation, ongoing since 2012, into discrimination against Roma in access to housing and forced evictions.

In December 2017, the UN Committee against Torture urged Italy to ensure that the definition of the crime of torture in domestic law, introduced last year, conforms with international law.”

Amnesty Internationaal vermeldt aangaande situatie van vluchtelingen in Italië op zijn website als volgt (stuk 4):

“In February, to reduce arrivals, Italy signed a Memorandum of Understanding with Libya, committing to provide support to Libyan authorities responsible for official immigration detention centres. Torture and other ill-treatment remained widespread in these centres. Italy continued to implement measures to increase the Libyan coastguard’s capacity to intercept refugees and migrants and take them back to Libya. This was done amidst growing evidence of the Libyan coastguard’s violent and reckless conduct during interceptions of boats and of its involvement in human rights violations. In May, Italy provided the Libyan coastguard with four patrolling speedboats. Italy also continued to train Libyan coastguard and navy officials as part of the EU Naval Force Mediterranean (EUNAVFOR Med) operation. In July, following a request from the Libyan government, Italy deployed a naval mission to Libyan territorial waters to combat irregular migration and the smuggling of refugees and migrants.

In November, a Libyan coastguard vessel interfered in an ongoing rescue operation in international waters. Several people drowned. The Libyan coastguard’s vessel – one of those donated by Italy – was recorded on video departing at high speed, ignoring people in the water, and with a man still holding on to ropes the Libyan officials had thrown off the vessel.

Between August and December, Italy’s co-operation with Libyan authorities was criticized by various UN experts and bodies, including the UN High Commissioner for Human Rights as well as the Council of Europe’s Commissioner for Human Rights. The Committee against Torture expressed concern over the lack of assurances that co-operation with the Libyan coastguard or other Libyan security actors would be reviewed in light of human rights violations.”

Zeer recente nieuwsberichtgevingen d.d. 1.09.2019 aangaande situatie van vluchtelingen in Italië delen het hiernavolgende mee (stuk 5):

“Italy: Salvini is out, but migrants still endure his policies

The outgoing interior minister closed Italy’s refugee camps and its ports. But even with Matteo Salvini out of government, asylum-seekers are still trapped in a cycle of homelessness, harassment and frustration.

“We have to be careful — we’ve been hindered by the police a dozen times,” says Marlene Micheloni. She explains that while they can’t arrest volunteers for handing out food, they have tried their best to intimidate them out of doing so.

The 64-year-old, an active member of the large charitable group Baobab Experience, explains how they have to collect the blankets distributed to the group of 40 or so refugees who sleep behind Rome’s Tiburtina Station every morning. If they don’t, officers patrolling the station will confiscate them.

At one point, Baobab had a camp fully staffed with volunteers set up near the station. There, they prepared full breakfasts, lunches and dinners for asylum-seekers, offered Italian courses, organized

cultural outings and provided assistance navigating social services and the legal system for the thousands of refugees who passed through Rome.

Even though far-right Interior Minister Salvini may now be on his way out, the impact of his anti-immigrant, nationalist policies on the lives of migrants are likely to long outlive his one-year tenure. After taking office in June 2018, Salvini set about cutting off access to social programs and dismantling Italy's official refugee camps. Baobab's makeshift shelters were some of the first to be cleared.

Officials have now put a tall metal fence around the empty lot near the station. It guards weeds, while the people who once lived there are forced to shelter under the limited protection offered by the train station outbuildings.

Vicious circle

Michelsoni is part of a rotating group of unpaid volunteers who are keeping Baobab going, in spite of these many setbacks. Some of them get up at 6 a.m. to prepare breakfast for the asylum-seekers, later driving them to job interviews, helping them with their paperwork, and, in the evening, cooking dinner for about 100 people. There's an intense sense of trust and camaraderie between the community organizers and the refugees, and none of the condescension that can often characterize official interactions or the attitude of the Italian media, which left-leaning Romans say often takes an anti-immigrant stance.

Migrants in the group living behind Tiburtina are mostly from West Africa, but also come from the Middle East and elsewhere. By and large, they are grateful for Baobab's help, but they are also frustrated — at a closed Italian society, a lack of a foreseeable future, a government that seems determined to make them someone else's problem and journalists, too, for making them an object of pity.

"Italy is not open," says Hadim Nyassi, 21, from Gambia, who has been back in Italy for about 10 months. "They don't want us here. I went to the Netherlands, and then Germany. But then I was sent back here. We can't work. We can't live anywhere. But we also can't leave." He describes settling into life in the Netherlands, only to be sent back to Rome when his temporary residency ran out.

Nearly one-third of Italians see immigration as top issue

In June, the Interior Ministry published data showing that the number of asylum-seekers being sent back to Italy from other EU nations has tripled in five years. In 2014, about 2,500 refugees were sent back, compared to 6,500 last year, for a total of 24,000 people between 2013 and 2018. It appears the willingness of northern European countries to shoulder a more substantial part of the refugee wave, a policy espoused by Germany in particular in 2015, is slowly coming to an end.

This is part of the reason why despite Italy's economic struggles, as well as longer-standing issues like corruption and organized crime, a recent survey carried out by the European Union found that 32% of Italians believe that immigration is the most pressing problem plaguing the country. That could account for part of the previous administration's drive to send away refugees and close Italy's ports to refugee rescue ships.

"We just exist. We're restless. Some guys here are starting to get frustrated that they will never be able to support a family, living like this. I'm not there yet, I just want some kind of future," says Nyassi.

Others in the group, who do not wish to be named, echo the same sentiments. Though they are sometimes able to find short-term work with Baobab's help, they have begun to feel trapped in a labyrinth of official disinterest, bureaucratic hurdles, flagrant xenophobia and police harassment. And volunteers can only assist so much when pushback is occurring at every level of civil society.

In some parts of Italian society, a certain element of cognitive dissonance is at play. Many who have supported Salvini and his far-right League party will not espouse openly racist views, and often display kindness and generosity to migrants they meet without seeming to connect the dots between the party they voted for and why the refugees in their neighborhood have such hard lives.

Michelsoni says she is still very concerned that "35-40% of people are still supporting fascists like Salvini." This is especially worrying for many in Italy who care about the treatment of refugees because although the League is out of government now, if the new coalition government falls, the party could do well in a new election. And even if that does not come to pass, Michelsoni points out that the current administration is filled with lawmakers who either approve of Salvini's policies or at least will not move to repeal them.

"We will fight to educate people, in the streets, in the bars, in sports centers, etc. We need to encourage people to use their right to protest and nonviolence, which is essential to combating neo-fascism. "

Er dient te worden opgemerkt dat verwerende partij overgaat tot verwijdering van verzoeker naar Italië uitgaande van impliciete aanvaarding van Italië, omdat Italië niet binnen de voorziende termijn heeft geantwoord op het verzoek tot terugname.

Gelet op het voorgaande kan uit het stilzwijgen van Italië niet worden afgeleid dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Italië juiste en correcte opvang zou kunnen krijgen van de Italiaanse overheid.

Integendeel, uit voormeld rapport van Asylum Information Database van European Council en overige vermelde bronnen blijkt zeer duidelijk dat verzoeker geen toegang zou kunnen hebben tot eerlijk en efficiënte asielprocedure. Uit voormelde bronnen blijkt duidelijk dat er in Italië geen toegang tot eerlijke en efficiënte asielprocedure is.

Het toegang hebben tot een eerlijke en efficiënte asielprocedure zoals omschreven in het non-refoulementprincipe is dus een absolute vereiste. Als dit niet zou kunnen worden gegarandeerd dan zou het verwijderen van verzoeker naar Italië een schending betekenen van artikel 3 EVRM (zie supra).

Verder, heeft verweerder in casu eveneens zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, daar hij geen rekening heeft gehouden met voormelde bronnen aangaande situatie van Italië m.b.t. vluchtelingen.

Verweerder heeft dus geen diepgaand onderzoek gevoerd aangaande non-refoulementprincipe.

Verweerder verwijst naar de lidmaatschap van Italië in de Europese Unie en het feit dat Italië ook de vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 heeft onderschreven. Dit om vervolgens te onjuist te besluiten dat er geen reden is om aan te nemen dat de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in Italië minder waarborgen zou bieden dan in België.

Verweerder gaat zeer kort door de bocht met deze redenering. Temeer nu het EHRM duidelijk heeft gesteld dat wederzijds vertrouwensbeginsel (zoals in Dublinsysteem) wordt weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming in het kader van het X Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest (zie ook arrest van RvV d.d. 19 juli 2019 – zie infra)

Verweerder dient derhalve te aller tijde met het nemen van maatregelen zoals verwijderen van een vluchteling het non-refoulementprincipe te onderzoeken. Het kan niet simpelweg worden aangenomen dat een lidstaat die de Vluchtelingenconventie van Genève heeft onderschreven alle garantie zou bieden van het non-refoulementprincipe. Intussen is er zelfs een algemene gekend feit dat in Italië vluchtelingen geen toegang hebben tot een eerlijke en efficiënte asielprocedure.

Dat de huidige situatie van Italië geen toegang geeft tot een eerlijke en efficiënte asielprocedure werd eveneens door Uw Raad in verschillende arresten aangenomen.

Zo werd op 4 januari 2019 in het arrest n°214 701 uitdrukkelijk als volgt gesteld door Uw Raad:

“3. De la violation des articles 2 et 3 de la CEDH Dès lors que la décision attaquée envisage le transfert du requérant vers l'Italie, se pose la question de la compatibilité d'un tel renvoi, et donc de la décision qui le permet, avec les articles 2 et 3 de la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH). Confrontée à un risque de violation de la disposition précitée, la partie adverse est en effet tenue, conformément à ses obligations internationales, de se livrer à un examen aussi minutieux, rigoureux, attentif et actualisé que possible des données en sa possession et qui pourraient indiquer un risque de violation des articles 2 et 3 de la CEDH. In casu, la décision attaquée repose pourtant sur une motivation tout à fait générale et stéréotypée de la situation générale prévalant en Italie, sans procéder à quelque application concrète à la situation individuelle du requérant. Si la partie adverse avait en effet permis au requérant de s'exprimer de manière utile et effective, celui-ci aurait notamment pu lui indiquer qu'il a été emprisonné dans son pays d'origine pendant plus d'un an (sans contact avec l'extérieur, sans lumière et sans sons) lorsqu'il a accompli son service militaire, qu'il a été emprisonné et maltraité au Soudan et qu'il a subi de traitements atroces lors de son enfermement en Libye, éléments sur base desquels la partie adverse aurait pu considérer la vulnérabilité du requérant mais également que le requérant a vécu dans la rue en Italie, sans argent, sans toit, sans hygiène, sans accès aux soins médicaux et sans nourriture. Ce faisant, la partie adverse n'a pas procédé à un examen individuel et rigoureux du risque de violation des articles 2 et 3 de la CEDH, en violation de ladite disposition.

• La partie adverse s'est abstenue de se livrer à un examen sérieux, rigoureux et approfondi de la vulnérabilité particulière du requérant

(...)

A cet égard, la partie adverse – qui avait pourtant été informée par le requérant de son pays d'origine, l'Erythrée, et qui a pourtant connaissance des traitements inhumains et dégradants voire des actes de torture qui sont généralement réservés aux personnes qui accomplissent (ou refusent d'accomplir) le service militaire – ne s'est pas inquiétée de savoir si le requérant avait possiblement été maltraité ou torturé, élément qui lui aurait permis de considérer la vulnérabilité du requérant. La partie adverse ne s'est pas non plus inquiétée de savoir si le requérant avait éventuellement vécu des traitements inhumains et dégradants ou des événements traumatiques lors de son parcours jusqu'à son arrivée en Europe.

(...)"

(eigen onderlijning)

Verder, heeft Uw Raad in een zeer recent arrest d.d. 19 juli 2019 het hiernavolgende geoordeeld:

"Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming in het kader van het X Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)."

(eigen onderlijning)

In casu dient te worden opgemerkt dat verzoeker duidelijk heeft aangegeven tijdens zijn interview d.d. 16.09.2019 dat hij alreeds een bevel tot verlaten van het grondgebied had ontvangen van de Italiaanse overheid. Verzoeker heeft eveneens tijdens zijn interview d.d. 16.09.2019 duidelijk aangegeven dat hij stress heeft, doch werd dit door verweerder niet verder onderzocht. Er werd zelfs niet eens bijkomende vraag gesteld aan verzoeker waarvoor hij stress heeft. Verzoeker heeft verder ook aangegeven dat hij in

België wenst te blijven, omdat hij hier een vriendin heeft, doch werd evenmin dienaangaande bijkomende vraag gesteld. Hieruit kan duidelijk worden afgeleid dat verweerder in casu de situatie van verzoeker niet grondig heeft onderzocht en zijn beslissing zeer standaard en stereotypisch heeft gemotiveerd. Dit is duidelijk een schending van zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder heeft dus geen rekening gehouden met voormelde objectieve bronnen aangaande de huidige situatie van Italië en de evolutie van de rechtspraak dienaangaande. Zo kan uit voormeld arrest d.d. 19 juli 2019 duidelijk worden afgeleid dat verweerder zelfde argumenten heeft gebruikt in zijn beslissing als welke werd aangehaald in de bestreden beslissing. Nochtans werden deze argumenten duidelijk weerlegd door Uw Raad, doch weigert verweerder hardnekkig en zonder bijkomende verduidelijking dit aan te nemen.

Gelet op het voorgaande kan dus eveneens worden aangenomen dat verweerder zijn verplichting om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding niet heeft nagekomen. Er werd dus door verweerder geen rekening gehouden met het zorgvuldigheidsbeginsel bij het nemen van de bestreden beslissing, daar hij geen rekening heeft gehouden met alle gegevens van het dossier en de objectieve bronnen aangaande huidige situatie van Italië aangaande vluchtelingen.

Aldus, kan worden gesteld dat gelet op de aangehaalde bronnen het begin van bewijs door verzoeker werd geleverd en dat dus het verwijderen van verzoeker naar Italië een schending en/of minstens een reëel risico van schending van artikel 3 EVRM inhoudt."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker uittreksels uit het AIDA-rapport van 2018 (update 16 april 2019), uit het OSAR-rapport van 8 mei 2019, uit het World Report 2019 van Human Rights Watch, en uit het Annual Report van Amnesty International "Italy 2017/2018", alsook het artikel "Italy: Salvini is out, but migrants still endure his policies" van 1 september 2019.

Het door de verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende

behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten.

Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12 van 6 juni 2013), blijkt dat de omstandigheden in het ontvangende land in het kader van de Dublinverordening een zeker niveau van hardheid en ernst moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde: "*The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the illtreatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II)*". De beoordeling van het minimumniveau van hardheid en ernst is bijgevolg relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, *A.M.E. v. Nederland*, nr. 51428/10, §28.).

Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan dus betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 251). De vereiste van bijzondere bescherming geldt des te meer ten aanzien van asielzoekers met specifieke noden op materieel, fysiek of psychologisch vlak die maken dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid en die noodzaakt dat concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM, 30 juni 2015, *A.S./Zwitserland*; EHRM 13 januari 2015, *A.M.E./Nederland*; EHRM 4 november 2014, *Tarakhel/Zwitserland*). Op grond van het in artikel 4 van het Handvest neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke structurele tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevogede zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij tevens nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111).

Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust echter ook op de verweerder een verplichting om, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene een reëel risico zou lopen op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM, komt het de overheid toe om elke twijfel hieromtrent weg te nemen (EHRM, 17 juli 2008, *NA./Verenigd Koninkrijk*, §111).

De verzoeker betoogt dat er momenteel in Italië geen eerlijke en efficiënte asielpcedure voorhanden is die het non-refoulementsprincipe garandeert. De verzoeker verwijst hierbij naar het AIDA-rapport (update 16 april 2019) en hij citeert onder meer de pagina's 56, 57 en 58. Hij wijst er tevens op dat de overdracht aan Italië zal plaats vinden in het kader van een impliciete aanvaarding van het terugnameverzoek. De verzoeker stelt dat uit het stilzwijgen van de Italiaanse autoriteiten niet kan worden afgeleid dat hij in Italië een correcte opvang zou kunnen krijgen en voegt hieraan toe dat uit het voormelde AIDA-rapport zeer duidelijk blijkt dat er geen toegang tot een eerlijke en efficiënte asielpcedure voorhanden is. De verzoeker benadrukt tevens dat hij tijdens zijn interview heeft aangegeven reeds een bevel om het grondgebied te verlaten te hebben gekregen in Italië. De verzoeker citeert verder uit andere recente, algemene informatiebronnen (Human Rights Watch, OSAR en Amnesty International) en stelt dat de gemachtigde nagelaten heeft om een diepgaand onderzoek te voeren naar de actuele situatie en het respect van het non-refoulementsprincipe bij de Dublinoverdracht aan Italië.

In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde dat *“er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties (Country report Italy (AIDA- update 16/04/2019 : The report was written by Caterina Bove of the Association for Legal Studies on Immigration (ASGI), and edited by ECRE. This report draws on practice by ASGI legal representatives across the different regions of Italy, as well as available statistical information and reports, case law and other publicly available sources; Situation actuelle pour les personnes requérantes d’asile en Italie (Renseignement du Département juridique Organisation suisse d’aide aux réfugiés OSAR) – 08/05/2019 – Maragarite Zoetewij et Adriana Romer; UNHCR, « Italy weekly snapshot- 30december 2018 »; Circular letter n1.2019, 08.01.2019) niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensenwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn”*.

De gemachtigde stelt dat in de voormelde rapporten nergens wordt vermeld *“dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie”*.

Daarnaast heeft het UNHCR volgens de gemachtigde geen rapporten gepubliceerd waarin wordt gesteld *“dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie”* en hij stipt ook aan dat er *“evenmin publicaties (zijn) van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen over te dragen aan Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.”*

Specifiek met betrekking tot de toegang tot de asielpcedure en het non-refoulement, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die subsidiaire bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een overdracht aan Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het EVRM. Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat hij, na zijn aankomst in Italië, door de Italiaanse autoriteiten zonder meer zal worden gerepatriëerd naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer in het kader van zijn verzoek is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft of dat hij er als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.”

De gemachtigde gaat verder ook in op het zogeheten “Salvini-decreet” van 24 september 2018 *“dat hervormingen voorziet op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming met onder meer de afschaffing van de status van humanitaire bescherming”* doch in de navolgende motivering wordt enkel een analyse gemaakt van de gevolgen van dit decreet op de opvangvoorzieningen voor asielzoekers en Dublinterugkeerders. De gevolgen van dit decreet voor de (toegang tot de) procedure tot het bekomen van internationale bescherming, worden niet besproken.

Uit een analyse van de gehanteerde rapporten blijkt volgens de gemachtigde niet dat zonder meer en automatisch kan worden gesteld dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij wijst erop dat in voormelde rapporten nergens melding wordt gemaakt dat de asielpcedure en opvangvoorzieningen in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertonen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-verordening aan Italië worden overgedragen een risico lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Eveneens wordt opgemerkt dat het UNHCR geen rapporten heeft gepubliceerd waarin dergelijke structurele tekortkomingen worden vastgesteld of waar UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-verordening geen personen over te dragen naar Italië.

De gemachtigde stelt, na een bespreking omtrent de opvangstructuren in Italië, dat er op basis van een analyse van de hierboven reeds aangehaalde rapporten *(waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene zou zijn toegevoegd)* en de door betrokkene aangehaalde verklaringen geen intentionele bedreiging van verzoekers leven, vrijheid of fysieke integriteit uitgaande van de Italiaanse autoriteiten kan worden vastgesteld. Voorts wordt gemotiveerd als volgt: *“Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn geval feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM wordt weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn verzoek in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming door de verantwoordelijke lidstaat niet zal worden onderzocht en dat er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft. Betrokkene maakt het evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden*

repatriëren naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft.”

Met betrekking tot verzoekers verklaring dat hij niet terug kan naar Eritrea, heeft de gemachtigde gesteld *“dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaart te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.”*

Uit de niet-betwiste gegevens van de zaak blijkt dat de verzoeker voor zijn komst naar België in Italië een verzoek om internationale bescherming had ingediend. Het document 'Eurodac Search Result' van 17 september 2019, dat in het administratief dossier is opgenomen, geeft aan dat verzoekers vingerafdrukken op 9 februari 2018 te Roma (IT) werden geregistreerd. Het gaat om een zogeheten 'Dublin category 1 hit', hetgeen betekent dat deze vingerafdrukken in Italië werden geregistreerd in het kader van een verzoek om internationale bescherming.

De Raad stelt verder vast dat de verzoeker in België geen nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Nadat de verzoeker in illegaal verblijf werd aangetroffen, hebben de Belgische overheden, met toepassing van artikel 24, lid 1, van de Dublin III-verordening een terugnameverzoek gericht aan de Italië. Hierbij werd specifiek gewezen op artikel 18, lid 1, b), van de Dublin III-verordening, dat de verplichting tot terugname regelt voor een asielzoekers wier verzoek nog steeds in behandeling is in de verantwoordelijke lidstaat. De Italiaanse autoriteiten hebben niet uitdrukkelijk ingestemd met dit terugnameverzoek en de verzoeker maakt thans het voorwerp uit van een terugnameverplichting door de Italiaanse overheden op grond van een zogeheten 'tacit agreement' zoals bedoeld in artikel 25, lid 2, van de Dublin III-verordening. Aangezien de Belgische autoriteiten geen enkele informatie hebben gekregen over de stand van de procedure van het in Italië ingediende verzoek om internationale bescherming, kan echter in de voorliggende zaak geenszins worden uitgesloten dat de procedure zou zijn opgeschort of dat zij reeds zou zijn beëindigd. Bovendien heeft de verzoeker verklaard dat hij in Italië reeds een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten.

Uit het AIDA-rapport van april 2019 (p. 57-58), dat door de verzoeker wordt geciteerd, blijkt dat Dublin-terugkeerders in een terugnameprocedure met bijkomende hinderpalen geconfronteerd worden om (opnieuw) toegang te krijgen tot de asielprocedure, hetgeen nog wordt versterkt door de nieuwe regelgeving die sedert eind 2018 van kracht is:

“Dublin returnees face different situations depending on whether or not they had applied for asylum in Italy before moving on to another European country, and whether or not the Territorial Commission had taken a decision on the application. (...)

In “take back” cases where the person had already lodged an asylum application and had not appeared for the personal interview, the Territorial Commission may have suspended the procedure on the basis that the person is unreachable (irreperibile).²²⁰ He or she may request a new interview with the Territorial Commission if a termination decision has not already been taken after the expiry of 12 months from the suspension of the procedure. If the procedure has been terminated, however, the new application will be considered a Subsequent Application and will be subject to the stringent regulations set out by the Procedure Decree following the 2018 reform.

In “take back” cases where the person’s asylum application in Italy has already been rejected by the Territorial Commission,²²¹ if the applicant has been notified of the decision and lodged no appeal, he or she may be issued an expulsion order and be placed in a CPR. According to the new notification procedure applied since the end of October 2018 (see Regular Procedure: General), the same could happen even in case the applicant had been not been directly notified of the decision, since in case the applicant is deemed unreachable (irreperibile), the Territorial Commission notifies the decision by sending it to the competent Questura and notification is deemed to be complete within 20 days of the transmission of the decision to the Questura.”

Hieruit blijkt dat het risico bestaat dat aan Dublin-terugkeerders die in Italië reeds een negatieve beslissing hebben gekregen inzake het verzoek om internationale bescherming, een verwijderingsbesluit wordt afgegeven en dat zij worden opgesloten met het oog op verwijdering.

Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door in de nota met opmerkingen te wijzen op een welbepaalde passage op p. 72 van het AIDA-rapport. Zoals de advocaat van de verzoeker ter terechtzitting terecht opmerkt, gaat het hier slechts om het theoretische wettelijke kader inzake de navolgende verzoeken om internationale bescherming. Dit algemene wettelijke kader kan geen afbreuk doen aan de feitelijke en specifieke problematiek inzake de situatie van Dublinterugkeerders in een terugnameprocedure, zoals uiteengezet op p. 58 van het AIDA-rapport. Bovendien verliest de verweerder uit het oog dat in het AIDA-rapport op p. 72-73 een aantal belangrijke kanttekeningen worden gemaakt bij de wettelijke bepalingen inzake de navolgende verzoeken om internationale bescherming:

“In addition, Decree Law 113/2018 has introduced a new provision governing “subsequent applications during the execution phase of a removal procedure” (domanda reiterata in fase di esecuzione di un provvedimento di allontanamento). Where the applicant makes a first subsequent application during the execution of imminent removal, the application is automatically considered inadmissible on the assumption that it is made with the sole purpose of delaying or preventing the execution of the removal order. Consequently, a preliminary admissibility assessment is not conducted. 317

The law does not clarify how the term “execution phase of a removal procedure” should be interpreted. If this provision is not strictly applied to cases in which the removal is actually being performed, it is likely to result in preventing the asylum application itself as it could be applied to all cases of subsequent applications as currently defined by law. In case of subsequent applications considered as such because they were made after the termination of the procedure through a decision of the Territorial Commission 12 months after the applicant left a reception centre or escaped from detention without having had any personal interview, the provision potentially prevents the examination of the reasons for escaping or leaving reception accommodation. In such case, it would also mean that the asylum application would never have been the subject of any examination.

In practice, the notion of “execution phase of a removal procedure” seems to be read widely. It has been reported to ASGI that the Territorial Commissions of Salerno, Campania and Turin, Piedmont have already declared a subsequent application inadmissible pursuant to Article 29-bis of the Procedure Decree at least in two cases of people who applied again for international protection while already being held in a CPR.

Moreover, the law also stops short of specifying whether inadmissibility should be declared by the Questura or by the Territorial Commission. However, the Ministry of Interior Circular of 18 January 2019 contains a template form that the Questura should fill in while delivering a copy to the person concerned. 318 The template form also mentions that a copy of the act shall be transmitted to the competent Territorial Commission. The template does not provide any indication on deadlines or competent authorities for an appeal.

(...)

The Procedure Decree, as amended by Decree Law 113/2018, provides states that the right to remain on the territory until a decision is taken by the Territorial Commission is not in guaranteed where the applicant:

- a. Made a first subsequent application for the sole purpose of delaying or preventing the execution of an imminent removal decision;*
- b. Wishes to make a further subsequent application following a final decision declaring the first subsequent application inadmissible, unfounded or manifestly unfounded.*

The law does not foresee a specific procedure to appeal against a decision on inadmissibility for subsequent applications. The amended Procedure Decree provides, however, that an appeal against an inadmissibility decision on a subsequent application never has suspensive effect, whether automatic or upon request. However, the appellant can request a suspension of the decision of inadmissibility, based on serious and well-founded reasons, to the competent court. For the rest of the appeal procedure, the same provisions as for the appeal in the regular procedure apply (see Regular Procedure: Appeal).”

De Raad benadrukt dat het verbod van verwijdering naar een land waar een vreemdeling een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM, tevens het verbod inhoudt om de vreemdeling te verwijderen naar een land (het zgn. ‘tussenland’) waar hij een reëel risico loopt om alsnog te worden uitgezet naar het land waar hij het voornoemde reëel risico loopt (verbod van indirect refoulement). Het is aan de verdragsluitende staat om zich ervan te verzekeren dat de vreemdeling, als gevolg van een verwijderingsbeslissing, in het tussenland niet wordt blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, alsook zich er van te verzekeren dat het tussenland voldoende waarborgen biedt die voorkomen dat de vreemdeling wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een inhoudelijke beoordeling van de mogelijke risico’s (EHRM 22 september 2009, nr. 30471/08, Abdolkhani en Karimnia v. Turkije, par. 88; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirsi Jamaa e.a. v. Italië, par. 147).

Gelet op de hierboven weergegeven informatie uit het AIDA-rapport en gelet op verzoekers verklaring dat hij in Italië reeds een bevel om het grondgebied te verlaten had gekregen, kon de gemachtigde er zich dan ook niet redelijkerwijze mee vergenoegen om te stellen dat verzoekers inhoudelijke verklaringen omtrent slechte behandelingen in zijn land van herkomst (Eritrea) niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin III-verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Verder heeft de gemachtigde slechts op zeer algemene wijze gesteld dat de verzoeker op geen enkel moment aantoonbaar op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en dat hij evenmin aannemelijk maakt dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft. De gemachtigde beperkt zich ook tot loutere algemeenheden waar hij er op wijst dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie, dat het Verdrag van Genève heeft ondertekend en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die subsidiaire bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Zoals hoger reeds gesteld, kan ook inzake Dublinprocedures tussen lidstaten van de Europese Unie niet *a priori* worden uitgesloten dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij dus nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Enig daadwerkelijk onderzoek dienaangaande, in het licht van de hierboven weergegeven problematiek inzake de terugnameprocedure in Italië en in het licht van verzoekers verklaringen, ligt *in casu* echter niet voor. De Raad kan enkel vaststellen dat uit de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde de specifieke situatie van verzoeker als Dublinterugkeerder in een terugnameprocedure, die blijkens de beschikbare landeninformatie problematisch kan zijn in het licht van artikel 3 van het EVRM, rigoureuus heeft onderzocht.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat de verweerder bij het treffen van het bestreden overdrachtsbesluit nagelaten heeft om een deugdelijk onderzoek te verrichten in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Bijgevolg moet in deze fase van het geding worden aangenomen dat de verzoeker een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM, en dus een ernstig middel, heeft aangevoerd.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

De Raad merkt tot slot nog op dat in het administratief dossier geenszins alle rapporten zijn terug te vinden die in het bestreden besluit worden opgesomd. Enkel het AIDA-rapport is volledig opgenomen. Het meer recente OSAR-rapport is uiterst onvolledig, enkel de eerste 4 pagina's, waarvan de eerste drie enkel het titelblad en inhoudstafel beslaan. Van de 'circular letter' is helemaal niets terug te vinden. In de bestreden akte wordt wel de weblink van de 'Italy weekly snapshot' van UNHCR van 30 december 2018 weergegeven, maar deze info betreft enkel statistieken over de aankomsten en beschermingsverzoeken in 2018 weer die worden vergeleken met die van 2017. Deze informatie is niet relevant in het licht van de ernstig bevonden grief aangezien hierin niet wordt ingegaan op de beschermingsprocedure in Italië.

Daar de administratie bepaalde essentiële en determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, kan de Raad niet nagaan of hierin elementen zijn terug te vinden die een ander licht kunnen werpen op de problematiek die in het AIDA-rapport werd besproken.

Er is derhalve voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

3.3. De derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder meer vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

Gelet op het ernstig bevinden van het middel dat gerelateerd is aan artikel 3 van het EVRM, waarnaar verzoeker bij de uiteenzetting van zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel verwijst, moet *in casu* aangenomen worden er sprake is van een 'evident nadeel' zoals bedoeld in artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

Hieruit volgt dat tevens is voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het thans bestreden overdrachtsbesluit.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het besluit van 19 september 2019 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

C. DE GROOTE